

Wijsneusjeszaad

In het bos staat een wonderboom. Hij was er ineens en alleen ik weet waar hij vandaan komt. Hij was er nog niet toen ik in de put zat. Het was een diepe put. Mijn stamgenoten hadden mij er in gegoooid, omdat ik me niet hield aan de regels. Zij schreven netjes tussen de lijntjes, ik krabbelde er maar een beetje tussendoor. Ik viel dus buiten de groep en rolde in de richting van de put. Mijn stamgenoten hielpen me over de drempel en daar viel ik, de diepte in.

Ik wilde er uit proberen te krabbelen, maar ik had mijn potlood niet bij me. Ik wilde om hulp roepen, maar mijn mond zat op slot. Een van de stamgenoten vond dat ik hem de oren van zijn hoofd kletste. Toen alleen het oorleletje nog aan het hoofd vast zat, snoerde hij mij de mond. Hij legde er een ketting om met een stevig hangslot.

Er zat dus niets anders op dan bij de pakken neer te zitten. Grote pakken, maar ook kleine pakjes lagen opgestapeld in de put. Ik vroeg me af wat er in die pakjes zou zitten. Mijn vader zei altijd al: "Jij bent te nieuwsgierig, Aagje. Dat breekt je nog eens lelijk op." En ja hoor, het maagzuur kwam al naar boven. Toen ging er bij mij een lichtje op. Daar was ik blij mee, want het was nogal donker in de put. Dat maagzuur was vast een teken aan de wand. Want, warempel, een pijl wees naar een groot pak, waarop 'Aagje' stond. Ik maakte het pak open en je raadt nooit wat er in zat: een koe en een maaltje bonen. Ik vatte met mijn ene hand de koe bij de horens en met de ander hand dopte ik vliegensvlug mijn eigen boontjes. Er was niets waar ik de bonen in kon koken, maar gelukkig maakt honger rauwe bonen zoet, zo zoet als honing. Zo ving ik twee vliegen in één klap, want je vangt nu eenmaal meer vliegen met honing dan met azijn.

De ergste honger was gestild, het stemmetje in mijn bovenkamer was met de stille trom vertrokken. Eindelijk klonk het als muziek in mijn oren.

Plotseling vloog er een uil de put in. Ik wilde een uiltje knappen, maar besepte ineens dat het beter is met een uil te zitten dan met een valk te vliegen. Dus zat ik urenlang met de uil.

Toen ik de wijsheid in pacht had, ontdekte ik dat geluk niet te koop is. Desondanks is het beter een ons geluk te hebben dan een pond wijsheid. Zo'n onsje geluk is met een lantaarntje te zoeken. Zonder lantaarn vond ik wel wat, maar ik heb het gewogen en te licht bevonden. Er zat voor mij niets anders op dan de handen uit de mouwen te steken. Jammer, ik had ze net lekker warm in mijn hemdsmouw opgeborgen, want het werd koud in de put.

Nu moet je weten dat ik twee linkerhanden heb. Sommige stamgenoten vinden dat onhandig, maar ach, zo hoeft de linkerhand niet te weten wat de rechter doet.

Ik zette alle gekheid op een stokje. Zo opgestapeld leek het heel wat, maar niet genoeg om naar de maan te reiken. Ik verloor zo onderhand de moed en begon naar de maan te blaffen. Die trok zich daar niets van aan en scheen vrolijk verder. Tot nu toe had ik alleen maar in de

penarie gezeten. En geloof me, zo'n penarie zit niet fijn. Ik besloot dat ik met beide voeten op de grond moest staan. Toen ik overeind kwam, voelde het goed om iets uit de grond te stampen, maar ik wist nog niet wat. Ineens wierp iemand me iets voor de voeten. Ik wilde het ver schoppen, maar ik was benieuwd wie de werper was. Ik keek om me heen en ontdekte een kat. Er lag een belletje voor mijn voeten en ik besloot de kat de bel aan te binden. Dat werd nog een hele strijd, maar zonder strijd geen overwinning. Na een uur konden we de strijdbijl begraven. Gelukkig lag er een schep in de put. Zo konden we ook een luchtje scheppen, al was het maar gebakken lucht, die nogal aangebrand rook. Mijn beloning voor de zege was de vriendschap van de kat. Het beest was gezellig en goed gezelschap maakt korte mijlen. Samen zetten we een stap in de put, want een tocht van 1000 mijlen begint met één stap. Ook de koe kon het goed met de kat vinden. De uil dacht er het zijne van. Hij keek de koe in de kont, maar dat hij beter niet kunnen doen. Hij kreeg stront aan de knikker. Zijn knikker kon niet meer rollen, maar wij waren toch al op zijn spelletje uitgekeken. Er lagen nog steeds pakjes in de put en ik vroeg aan de uil of hij wist wat er in zat. Wijsneusjeszaad met prikkeldraad, was zijn antwoord. Ik wilde het wijsneusjeszaad zaaien, maar er stond water in de put. Stille waters hebben diepe gronden, dus ik moest met mijn hele arm het zaadje de grond in boren. Maar eenmaal gepoot schoten de zaadjes als paddenstoelen uit de grond. Lekkere paddenstoelen trouwens, al vond de kat dat niet. Maar over smaak valt niet te twisten, dus maakten we ruzie over iets anders. De koe vertelde dat hij kalf was geweest en men dempt de put als het kalf verdronken is. Ik wilde al snode plannen smeden, maar er was geen aambeeld in de buurt. Toen ik ten einde raad was ontdekte ik dat één wijsneusjeszaadje een boom had opgezet. De kat kon de boom in en de koe hoefde niet aan de boom te hangen om een eikel te zijn. We sprongen van de hak op de tak en kwamen zo uit de put. Eenmaal terug bij de stam stond ik met de mond vol tanden. De tandarts moest er aan te pas komen om me de bek open te breken. Daarna zweeg ik in alle talen.